

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Άριθμός 46

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΛΟΥΚΑ

17 Νοεμβρίου 2024

*«φάγωμεν και πίωμεν, αύριον γάρ αποθνήσκομεν»
(Ησαΐου 22,13)*

Ο μεγαλοφωνότατος Ήσαΐας, αγαπητοί αδελφοί, βοᾶ και πάλι προς τούς ανθρώπους τής Ιερουσαλήμ. «Σεις επιδόθητε εις συμπόσια ευφροσύνης και αγαλλιάσεως. Εσφάξατε μόσχους, πίνετε οΐνον, λέγοντες ἄς φᾶμε και ἄς πιούμε αύριο πεθαίνουμε». Ἄς δοῦμε και τά ἄλλα βιβλία τής Παλαιᾶς Διαθήκης τί αναφέρουν για τον πλεονέκτη πλούσιο. Ο πολυάθλος Ίώβ αναφέρει: «Όταν πιστεύσει (ο πλούσιος) ότι είναι γεμᾶτος και χορτᾶτος από τά αγαθά, τότε θά εκσπάσει εναντίον του ή θλίψη. Κάθε στέρησις και ταλαιπωρία θά τον καταλάβει» (Ίώβ 20,22). Ο Δαβίδ αναφέρει στον (38,7) Ψαλμό του: «Πράγματι σάν μιά σκιώδη εικόνα, πού εντός ολίγου σβήνει, πορεύεται ο άνθρωπος. Δέν θέλει νά παραδεχθει αυτή τήν ἀλήθεια για τοῦτο ταράζεται. Θησαυρίζει και δέν γνωρίζει πού θά αφήσει τούς θησαυρούς του, όταν πεθάνει. Ο Προφήτης Ιερεμίας σημειώνει: «Ἐλάλησεν ή πέρδικα και συγκέντρωσε γύρω της παιδιά, τά όποια δέν ἐγέννησε. Ἔτσι και ἐκεῖνος πού θησαυρίζει πλούτη ἀδίκως, θά τον ἐγκαταλείψουν και εν τέλει θά αποδειχθει ασύνετος και ἄμυαλος (Ιερ. 17,11). Και ο σοφός Σειράχ συμπεραίνει: Η γνῶσις τῶν εντολῶν του Κυρίου είναι ἀληθινή μόρφωση για τήν ζωή. Όσοι πράττουν τά ευάρεστα εις Αὐτόν, ἀπολαμβάνουν τούς καρπούς του δένδρου τής ἀθανασίας (19,19). Ἄξιος λόγου είναι και ο 48^{ος} Ψαλμός, ο όποιος παρομοιάζει τούς πλούσιους, πού θέλουν νά διαιωίσουν τό ὄνομά τους μέ τά πλούτη τους, μέ τά πρόβατα ἐκεῖνα, πού παρότι ὀδηγοῦνται στη σφαγή, αυτά κοιτᾶνε τή χλόη. Ἔτσι και οί ἄφρονες πλούσιοι ὀδηγοῦνται στον Ἄδη, όπου θά διαπιστώσουν ότι Κριτές τους θά γίνουν οί φτωχοί, τούς όποιους αυτοί παρέβλεψαν ή και ἀδίκησαν ἀκόμη.

Καί ἦλθεν ἡ σωτήριος Καινή Διαθήκη! Ὁ Λυτρωτής μας ἀναφωνεῖ στόν φιλάργυρο πλούσιο τῆς περικοπῆς πού ἀκούσαμε: «Ἄφρονι ταύτη τῇ νυκτί τήν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπό σου· ἃ δέ ἠτοίμασας τίνι ἔσται;». Τήν φιλαργυρία καί τήν πλεονεξία τήν καταδικάζει ἀπερίφραστα ὁ Θεός γιά ἐκεῖνον πού παλεύει νά συγκεντρώσει, μέ πάθος, ἀλόγιστα πλούτη ὑλικά καί ὄχι πνευματικά. Πλούτη φθαρά καί ὄχι τήν ἀρετή τῆς ψυχῆς, πού εἶναι ἀφθαρτος καί αἰώνιος πλοῦτος. Ὅτι ἐξ ἄλλου διεκήρυσσαν παραπλήσια φιλοσοφώντας καί οἱ πρόγονοι μας λέγοντας ὅτι «πᾶς ὁ ἐπί γῆς χρυσός, ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιός». Γι αὐτό καί διδάσκοντας τήν σημερινή παραβολή ὁ Κύριός μας, μᾶς προτρέπει νά μένουμε μακριά ἀπό τήν πλεονεξία «ὁρᾶτε καί φυλάσσεσθε, εἶπε, ἀπό πάσης πλεονεξίας» (Λουκ. 12,15). Ἄραγε, θά ἐρωτήσουμε, ὑπάρχει χῶρος στή καρδιά τοῦ παθολογικά φιλάργυρου γιά τόν συνάνθρωπό του; Σύμφωνα μάλιστα καί μέ τήν διαπίστωση τοῦ Κυρίου μας, ὅτι «ὅπου ἐστίν ὁ θησαυρός ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καί ἡ καρδιά ὑμῶν» (Ματθ. 6,21). Εἶναι φοβερός, ἀπαίσιος δαίμονας ἡ πλεονεξία καί ἡ ἀπληστία. Εἶναι ὁ μαμωνᾶς, ὁ μεγαλύτερος ἀντίπαλος τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Γι αὐτό ὁ Κύριος καί πάλι μᾶς προτρέπει ἐνθέρμως τονίζοντας: «οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καί μαμωνᾷ» (Ματθ. 6,24). Πόσοι καί πόσοι μέσα στήν ἀφροσύνη τοῦ πλούτου λησμονοῦμε τά καθήκοντά μας πρός τόν Θεό. Δέν αἰχμαλωτίζεται στήν ὕλη ἡ καρδιά μας καί ἀφήνουμε ἔξω τούς συνανθρώπους μας πού πρέπει ὄντως ἔχοντας ἀνάγκη, νά βοηθήσουμε; Νά γιατί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει στό μαθητή του Τιμόθεο: «ρίζα ὅλων τῶν κακῶν εἶναι ἡ φιλαργυρία. Σέ αὐτούς πού εἶναι πλούσιοι στήν παροῦσα καί πρόσκαιρη ζωὴ παράγγελε νά μή ὑψηλοφρονοῦν, οὔτε νά ἔχουν στηριγμένες τίς ἐλπίδες τους στόν πλοῦτο, ἀλλά νά ἐλπίζουν στόν Θεό, πού δέν εἶναι ἄψυχος σάν τόν μαμωνᾶ, ἀλλά εἶναι Θεός ζωντανός καί μᾶς παρέχει πλούσια καί ἀφθονα ὅλα γιά νά τά ἀπολαμβάνωμεν» (Α' Τιμ. 6, 10 καί 17).

Ὁ Μέγας Βασίλειος καταθέτει: Τά πηγᾶδια ὅσο ἀδειάζουν βγάξουν περισσότερο νερό, ὅταν ἀφήνωνται σαπίζουν. Ἔτσι καί τοῦ πλούτου ἡ στασιμότητα εἶναι ἀχρηστή, ἡ κίνηση ὅμως ὠφελεῖ τούς ἀναγκαιμένους καί δίνει καρπούς. Μιμήσου τή γῆ, ἄνθρωπε. Δῶσε καρπούς ὅπως ἐκείνη. Ἐμπρός, λοιπόν, διάθεσε τόν πλοῦτο σου μέ

κάθε τρόπο. Ἄς εἰπωθεῖ καί γιά σένα: Σκόρπισε, ἔδωσε στους φτωχοὺς. Ἡ δικαιοσύνη του θά μένει στόν αἰῶνα (Β' Κορ. 9,9).

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος διδάσκει: Ἡ φιλαργυρία εἶναι τεχνίτης τῆς φτώχειας, γιατί θησαυρίζει γιά τόν ἑαυτό της, ἀλλά ὄχι γιά αὐτόν πού τήν ἔχει αὐτόν τόν ἀφήνει νά στερεῖται καί οὐσιαστικά νά πτωχεύει. Εἶναι ψυχοφθόρος γιατί διαφθείρει ὅ, τι υἱγιές ἔχει κατακτηθεῖ ἀπό τήν ψυχή καί ἀμαυρώνει κάθε ἀρετή της. Εἶναι φίλη τῆς κόλασης. Εἶναι σκληρή καί ἄκαρδη, ἄσπλαχνη καί τυραννική πού καταθλίβει πρῶτα αὐτόν πού τήν ἀγαπάει καί τόν κρατεῖ αἰχμάλωτο.

Ὁ Ἅγιος Ἀνθιμος ἀνακεφαλαιώνει: Τί ζητοῦμεν, λοιπόν, τά μάταια; Θά πῆτε: μά μποροῦμε νά ζήσωμεν χωρίς αὐτά; Δέν λέγω νά μή φᾶμε καί νά μή πιοῦμε καί νά μήν ἐνδυθοῦμε. Λέγω νά μήν πλεονεκτοῦμε· ἡ πλεονεξία εἶναι τό μεγαλύτερο κακό πού ὑπάρχει εἰς τόν κόσμον.

Χριστιανοί μου,

«Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ καί μή εἰς Θεόν πλουτῶν». Μέ τά λόγια αὐτά ἐπισφραγίζει ὁ Κύριος τήν παραβολή Του. Δηλαδή, αὐτό θά εἶναι καί τό τέλος ἐκείνου πού θησαυρίζει γιά τήν ἑαυτό του, γιά νά ἀπολαμβάνει αὐτός καί μόνο ἐγωϊστικά τά ἀγαθὰ τῆς γῆς, καί δέν πλουτίζει σέ πνευματικούς θησαυρούς, ἔργα ἀγάπης, στά ὁποῖα εὐαρεστεῖται ὁ Θεός. Πέρα ἀπό τά ἐπίγεια ἀγαθὰ ὑπάρχει ὁ πλοῦτος τοῦ οὐρανοῦ. Πέρα ἀπό τήν εὐμάρεια, τόν κορεσμό τοῦ στομάχου καί τή μέθη τῶν αἰσθήσεων, ὑπάρχει ἡ ζωή τοῦ Χριστοῦ. Πέρα ἀπό τόν ἑαυτό μας, ὑπάρχουν οἱ ἄλλοι, παιδιά τοῦ Θεοῦ, ἀδέλφια μας.

Ἀδελφοί μου,

ὁ Θεός μᾶς φωνάζει: «Τί γάρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐάν τόν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τήν δέ ψυχήν αὐτοῦ ζημιωθῆ;» (Ματθ.16,26). Ἄς μή ξεγελιόμαστε σέ τέτοιο βαθμό πού νά λησμονοῦμε καί τήν πραγματικότητα τοῦ θανάτου. Φροντίδα, λοιπόν, ὥστε ἡ ψυχή μας νά εἶναι ἔτοιμη, γιά τή συνάντηση μέ τό Θεό, μέ τή συγκατάθεση τοῦ ποιητῆ μας: Ἐλεύθερους κι ἀθάνατους σᾶς ἔπλασα, τοῦ λογισμοῦ σας χάρισα τίς δάδες, σᾶς γέννησα, σᾶς ἔθρεψα, σᾶς τράνεψα, σᾶς ἔβαλα τῆς πλάσης μου ἀφεντάδες. Ἀμήν!